

Arrest

nr. 67 594 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 mei 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 juni 2011 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. LOOPMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster legde op 29 oktober 2010, samen met haar in België verblijvende Nederlandse vriend, een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Boom.

1.2. Op 22 december 2010 diende verzoekster, in functie van haar Nederlandse partner, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. Op 20 mei 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te

verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 23 mei 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 22.12.2010 door [R., S.], [...], van Surinaamse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste een jaar kennen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07.05.2008, zoals gewijzigd door [artikel] 2 van het KB van 05.07.2010).

Betrokkene brengt volgende bewijzen voor de relatie aan:

- Een handgeschreven brief waar als datum 23.10.2009 op vermeld staat: aangezien deze datum en de brief handgeschreven zijn kan de authenticiteit ervan niet met zekerheid vastgesteld worden. Bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als bewijs voor de duurzaamheid van de relatie.*
- een aantal foto's zonder datum: zonder datum kan niet nagegaan worden wanneer deze foto's getrokken zijn waardoor deze foto's geen afdoende bewijzen vormen voor de duurzaamheid van de relatie.*

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, overschrijding of afwending van macht dan wel van de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder de materiële motiveringsverplichting, van het evenredigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel iuncto artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij verstrekt volgende toelichting:

“De rechtsleer is van oordeel dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen dat de overheid bij het uitoefenen van een verblijfsonderzoek zorgvuldig en degelijk tewerk gaat.

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij de beslissing betrokken belangen moet afwegen. Voor de belanghebbende mogen de nadelige gevolgen van een beslissing niet onevenredig zijn in verhouding tot de met de beslissing te dienen doeleinden.

De Staatssecretaris bezondigt zich daarbij aan een uitermate rudimentaire motivering. Evenmin werd de samenlevingssituatie met dhr. [V. Z.] in Nederland ook maar aan enig onderzoek onderworpen nochtans blijkt hieruit zonder meer de stabiele en standvastige relatie tussen beiden.

Uiteraard strookt dit niet met de motiveringsplicht van de DVZ, dat voor elke aanvrager opnieuw een afzonderlijke, geïndividualiseerde beslissing dient te treffen en niet bij wijze van quasi voorgeprogrammeerde beslissingen.

Dit argument van een opgebouwd sociaal leven houdt impliciet een beroep in op de bescherming van het privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

De ingeroepen afwijzingsgrond – onvoldoende bewijs van duurzame en stabiele relatie – strookt niet met de realiteit.

Deze bewijzen lagen echter wel voor, zo o.m. een uit tempore non suspecto voortkomende huur-overeenkomst door beiden gezamenlijk aangegaan in Nederland in 2009.

Derhalve lag wél het bewijs voor van een relatie, die reeds meer dan één jaar bestaat.

Met recht en rede kan derhalve gesteld worden dat de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht, die rust op de DVZ, met de voeten werd getreden.”

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen dat verzoekster volledig voorbijgaat aan de motivering van de bestreden beslissing en op zijn minst niet betwist wat wordt gezegd over de handgeschreven brief van 23 oktober 2009 en de ongedateerde foto's. Hij stelt dan ook dat de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing niet ter discussie worden gesteld. Hij wijst er verder op dat de huurovereenkomst van 2009 waarnaar verzoekster verwijst geen deel uitmaakt van het administratief dossier en hij er bijgevolg bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening mee kon houden. Hij stelt dat verzoekster niet aantoont dat deze informatie hem bekend was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Hij wijst erop dat het aan verzoekster toekwam om zich te bekwamen in de procedures die zij inleidt, en waar nodig haar dossier aan te vullen met relevante informatie, en dat in casu verzoekster niet aantoont dat in de bestreden beslissing cruciale elementen over het hoofd werden gezien. Verder betoogt verweerder dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, zowel in feite als in rechte, en dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing schijnt te kennen, nu zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Hij stelt dat aan de formele motiveringsplicht dan ook werd voldaan. Met betrekking tot de vermeende schending van artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) wijst verweerder erop dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van haar recht op privé- en gezinsleven en dat de bestreden beslissing enkel tot gevolg heeft dat verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

2.3.1. Allereerst merkt de Raad op dat verweerder in voorliggende zaak geen toepassing gemaakt heeft van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat deze wetsbepaling in casu ook geenszins van toepassing is. De bestreden beslissing betreft immers een beslissing waarbij verzoeksters verblijfsaanvraag als familielid van een Nederlandse onderdaan op grond van de bepalingen van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° en § 4 van de Vreemdelingenwet wordt geweigerd en haar een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekster toont daarenboven ook niet aan dat zij een aanvraag indiende om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

2.3.2. Voorts moet worden gesteld dat uit de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoekster op 29 oktober 2010 samen met een Nederlandse man voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Boom een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde en dat zij op 22 december 2010, in functie van haar relatie met haar Nederlandse partner, een aanvraag indiende tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Verzoekster maakte in het kader van haar verblijfsaanvraag, teneinde aan te tonen dat er sprake was van een duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurde, een handgeschreven brief gedateerd op 23 oktober 2009 en een aantal foto's over.

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat de door verzoekster aangebrachte stukken niet kunnen worden aanvaard als een afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame en stabiele relatie van tenminste één jaar, nu de authenticiteit van de door verzoekster voorgelegde handgeschreven brief van 23 oktober 2009 niet met zekerheid kan worden vastgesteld en de voorgelegde foto's geen datum vermelden en er bijgevolg niet kan worden nagegaan wanneer deze zijn genomen.

De Raad stelt vast dat verzoekster de motivering in de bestreden beslissing waarbij verweerder uiteenzet waarom hij de in het kader van de verblijfsaanvraag overgemaakte documenten niet heeft weerhouden als bewijs van een duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt in wezen niet betwist, laat staan weerlegt. Zij beperkt er zich toe te stellen dat verweerder geen rekening heeft gehouden met een huurovereenkomst die zij in 2009 samen met haar partner afsloot in Nederland. De Raad kan evenwel slechts vaststellen dat niet blijkt dat verzoekster een dergelijke huurovereenkomst heeft overgemaakt aan het bestuur in het kader van haar verblijfsaanvraag en verweerder dus met een

dergelijk document – waarvan verzoekster zelfs niet aantoont dat het bestaat – rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De uiteenzetting van verzoekster laat bijgevolg niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoekster tevens geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij aangeeft dat het bestuur de “*samenlevingssituatie met dhr. [V. Z.] in Nederland*” diende te onderzoeken. Er dient immers te worden benadrukt dat het aan de vreemdeling die voorhoudt over een verblijfsrecht te beschikken toekomt om hiervan het bewijs te leveren en dat het bestuur niet in de plaats van de betrokken vreemdeling overtuigingsstukken moet verzamelen. Tevens moet worden gesteld dat verzoekster de mogelijkheid geboden werd om haar aanvraag te onderbouwen met alle nodige overtuigingsstukken en dat haar uitdrukkelijk werd meegedeeld welke de vereisten waren waarvan zij het bewijs diende te leveren. Uit het gegeven dat verzoekster zelf in gebreke bleef om de noodzakelijke overtuigingsstukken bij haar verblijfsaanvraag te voegen kan afgeleid worden dat zij zelf nalatig was of zich onvoldoende informeerde of dat zij niet in de mogelijkheid was om de vereiste overtuigingsstukken voor te leggen, doch blijkt geenszins dat verweerder niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen of de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

3.3.4. Er dient verder te worden benadrukt dat verzoekster geen concrete elementen aangeeft waaruit zou moeten blijken dat de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel schendt. Het evenredigheidsbeginsel laat verweerder bovendien niet toe af te wijken van een reglementair voorziene norm (Cass.12 december 2005, AR C040157F).

3.3.5. Verzoekster lijkt tevens een schending van de formele motiveringsplicht te willen aanvoeren, nu zij aangeeft dat er sprake is van een “*uitermate rudimentaire motivering*” en van een “*quasi voorgeprogrammeerde [beslissing]*”.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster het determinerende motief dat ten grondslag ligt aan de bestreden beslissing kent, nu zij dit weergeeft in haar middel. Verder kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep is, nu de juridische basis en het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen worden aangeduid en tevens wordt toegelicht op basis van welke concrete gegevens, die eigen zijn aan de situatie van verzoekster, tot dit besluit werd gekomen. Verzoekster heeft dan ook kennis kunnen nemen van het motief dat de bestreden beslissing onderbouwt en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

3.3.6. Verzoekster stelt verder nog dat “[d]it argument van een opgebouwd sociale leven impliciet een beroep in[houdt] op de bescherming van het privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM”. In de mate dat verzoekster hiermee een schending van artikel 8 van het EVRM wenst in te roepen, wijst de Raad erop dat dient te worden onderzocht of het “*sociale leven*” waarop verzoekster zich beroept onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt en of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of gezinsleven. Hiertoe dient geverifieerd te worden of de aanvraag van een vreemdeling om tot een verblijf te worden toegelaten of gemachtigd werd afgewezen of het daarentegen gaat om de beëindiging van een bestaand verblijfsrecht. In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing een beslissing betreft waarbij verzoekers aanvraag om te worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd en dat deze beslissing derhalve niet tot gevolg heeft dat verzoekster

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK